

Onstran pragozda

JAMES OLIVER CURWOOD:

nine, ki ga je držal pravkar v roki. In kos je padel Piku prav pred nos. In Pik je bil silno lačen! Zapljivi vonj tega grijljava je demoraliziral njegovo opreznost. Samo še par trenotkov se je branil, potem pa je lezel bliže in bliže ter naenkrat šavšnili po kusu in ga pogolnil.

Breault se je iskreno zasmehjal, in ko so se prvi žarki vzharajočega solnca razgrnili po okolici, se Piku ni zdel nič več neprijatelj. Kajti prvemu kusu je sledil drugi, a drugemu tretji in nato je položil Breault še novo slanino na ogenj.

"To je le majhna nagrada za to, kar si za nas storil takrat tam na severu," je rekел napol sam sebi. "Ako bi tebe ne bilo —."

Obenem pa se je delal, kakor bi se zanj sploh ne brigal. Zajak poznal je pse morda še bolje kakor ljudi. Pomil je posodo, žvižgal in pel, položil svoj nahrbtnik zopet na plav ter se odpravil na nadaljnjo potovanje po reki.

Pik je ostal ob kraju goščave zbgan in bržas tudi s čustvom osamljenosti. Prav za prav mu ta mož ni neprijatelj in ostavlja ga prav tako, kakor sta ga ostavila gospod in gošpa. Zacmeval je in Breault še ni izginil iz vidika, ko se je Pik vrnil na peščino in izlahka zopet našel Rogerjev in Nadin sled.

Breault je pustil ondi še kose konserviranih krompirjev, in Pik jih je goljal, kakor prej slanino. Nato pa je začel, kar je Breault pač žezel, slediti njegovemu plavu.

Breault se ni mudilo. V njegovem počasnem, a pravilnem veslanju z dolgim kolom je bila neka skoraj mehanična govorov, dasi je vedel, da je čoln daleč pred njim. Na bregu nič ušlo njegovi pozornosti. Trikrat je do opoldne videl, kje je čoln pristal, in vselej se je zahohotal, spominjajoč se basni o želvi in zajcu. Povsod se je ustavil za dve ali tri minute ter se odpravil nato zopet naprej.

Pik je bil naravnost očaran po mirni vztrajnosti tega moža. Sledil mu je, ga opazoval in enakomerna enoličnost ga je zanimala čim dalje bolj. Vedno isti gib navzgor in navzdol z dolgim drogom, lahko nihanje Breaultovega telesa, vedno enako se kodrajoči valčki za cedrovima debloma in včasih oblački dima, kadar si je mož prizgal pipico. A niti enkrat ni Pik opazil, da bi se bil mož ozrl.

Breault pa je videl vendarle vse. Petkrat je opazil Pika, a ga ni niti poklical niti mu pogidal.

Opoldne je krenil s plavom zopet na breg, da si pripravi obed. Ko je užgal ogenj in razložil svoje kuhinjske potrebe, je zaklical naenkrat z istim brezbrinjnim glasom, kakor bi se razumelo samo po sebi, da ga Pik takoj posluša:

"Sem, Pik! — Sem! — Pojdij prijatelj!"

In Pik je šel. Upirajoč se poslednjemu ostanku instinkta, ki ga je silil, naj se drži v ozadju, je najprej pomolil glavo iz goščave in gledal na Breaulta. Ta pa se navidezno sploh ni več brigal zanj ter je rezal slanino na kose. Ko je priletel vonj pekočega se mesa do Pikovega nosu, je stopil nekoliko bliže in se cmevkajoč zgrabil po tleh.

Breault je slišal civiljenje ter je samo zagodrnjal v odgovor.

"Ali si zopet lačen, Pik?" je nato vprašal kakor mimogrede.

Imel je že pripravljen kos slanine od zajtrka in trgal ga je na drobtine ter mu jih metal, misleč pri tem:

(Dalej prihodnjič.)

Lov na medveda

Pred nekaj leti je živel v vasi Fouly ubog kmet Viljem Mona. Razen nekaterih njiv je imel tudi lep sadovnjak z različnim drevjem. Semkaj je vsako noč zahajal medved, kateremu je sočno sadje silno ugajalo. Zlasti pa so mu dišale hruške. Kdo bi verjel, da ima žival skoraj tak okus kot človek in da izbera v sadovnjaku najbolj sočno sadje! Slučajno je pa tudi kmet izmed vseh drugih sadežev najrajši jedel te hruške. Trdno je bil prepričan, da mu delajo škodo nepridipravi; zato jih je hotel malo prestrašiti. Vzel je puško, jo napolnil s soljo in se podal na prezo. Šlo je že proti enajsti uri, ko je zaslila v dajavi tuljenje.

"Glej ga no," je rekel, "medved je v bližini."

Deset minut pozneje je ponovno zaslila tuljenje, to pot tako bližu, da je misil, da ne more več uteći v hišo. Zato se je ulegel na zemljo in se tolazil z upanjem, da prihaja medved po hruške, a ne ponj.

Res se je žival kmalu pojavila v sadovnjaku. Šla je ob desni meji vrtu, kakih deset korakov od našega junaka in splezala uredno na drevo. Veje so pokale pod veliko težo. Medved je jedel s tako slastjo, da je bilo jasno, da po dveh podobnih obiskih ne bo na drevesu niti sedeža več.

"Vsek zase," je odgovoril Viljem.

Franc je nato molče odšel domov.

"Našel sem medvedovo sled; sedaj te ne potrebujem več. Ker pa nisem zanesljiv, sem prišel, da ti še enkrat ponudim, da ga ubijeva skupno."

"Vsač zase," je odgovoril Viljem.

Ob enajsti uri je žena videla Viljema, da je vzel puško, vzel vrečo pod pazduho in šel ven. Ni si upala vprašati, kam gre. Kajti Viljem ni bil mož, ki bi nej razdeloval svoje namene.

Franc je v resnicu našel medvedovo sled. Šel je po sledi do Viljemovega sadovnjaka. Ker pa ni imel pravice čakati ga na sosedovem vrtu, se je ustavil na robu smrekovega gozda, ki bi bil mož junak. Ko je šel medved-zadovoljno mimo njega, je žisto tih pristavil:

"Je že dobro, kar pojdi; to ne bo šlo kar tako, sicer se bova pa se videla!"

Naslednjega dne ga je zaločil sosed, ki ga je prišel obiskat, ko je ves zadovoljen žagal rogoval vi.

"Kaj vendar delaš?" ga je vprašal.

"Zabavam se," mu je odvrnil Viljem.

Franc je vzel v roko koščke želeža, jih od vseh strani ogledoval kot človek, ki se na to razume, nato je malo pomislil in dejal:

"No, Viljem, če hočeš povedati resnico, boš priznal, da morejo ti koščki predeti skoz debelejšo kožo kot je oslovsk."

"Mogoče," je odvrnil Viljem.

"Ti veš, da sem strokovnjak v tej stvari. Če hočeš, pojdiv skupaj nad medveda. Dva več naredita kot eden."

"Nikakor ne," je dejal Viljem in žagal naprej.

"No," je nadaljeval Franc, "celo kožo ti bom odstopil, razdelila si bova le meso in pa nigrado."

"Imam rajši vse sam," je rekel Viljem.

"Zabraniti mi pa le ne mo-

reš, da ne bi šel iskat medvede sledi in če jo najdem, mi tudi ne boš branil iti na prezo."

"Kakor hočeš."

Medtem je Viljem odžagal tri koščke. Nato pa je napolnil nabojo za smodnik, ki je bil dvakrat večji od navadnega.

"Zdi se mi, da se misliš dobro oborožiti," je zopet povzel besedo Franc.

"Malenkost! na tri šibre iz železa se bolj zanesem kot na eno iz svinka!"

"Vso kožo ti bodo pokvarile."

"Pa bodo bolj gotovo ubile."

"Kdaj nameravaš na lov?"

"To ti bom povedal jutri."

"Zadnjikrat ti pravim, no-

"Ne."

"Takojo pojdem iskat sled."

"Mnogo sreče."

"Zbogom, Viljem!"

"Želim veliko uspeha."

Ko je sosed odšel, je napolnil puško in jo položil v kot delavnicu.

Zvečer je prišel Franc mimo njegove hiše. Opazil je Viljema, ki je sedel na klopi pred hišo in mirno kadil pipi. Stopil je k njemu in mu rekel:

"Našel sem medvedovo sled; sedaj te ne potrebujem več. Ker pa nisem zanesljiv, sem prišel, da ti še enkrat ponudim, da ga ubijeva skupno."

"Varuj se, Viljem, varuj se," je zakrčil Franc in stekel za medvedom. Vse je pozabil, samo na prijatelja je misil. Dobro je vedel, da je izgubljen, če ni zopet napolnil puške; medved ga je namreč zavohal. Nekaj korakov je napravil, pa je želil zaslišati presunljiv krik. Bil je krik človeka, ki je zbral vse svoje moči in vse prošnje do boga in ljudi. Potem pa nič več slišal, celo joka ne. Franc ni tekel, kajti letel je po strmem pobočju. Kolikor bolj se je bližal, tem bolj razločno je videl pošastno žival, ki je mečkala Viljémovo telo in ga trgala na kose. Ko je bil štiri korake od njega, se mu je zdelo, da je medved v žrtev tako zaverovan, da ga ne vidi. Vendar se ni upal streljati iz strahu, da bi ne zadel Viljema. Tako se je tresel, da si ni bil svest strela. Pobral je kamen in ga vrgel v žival. Ta se je besno obrnila proti novemu sovražniku. Tako blizu sta bila drug drugemu, da se je medved postavil na zadnje noge, da bi ga tako s prvimi objel in zadušil. Franc je ročno naslonil prst na petelinu in strel je zletel. Žival je padla vznak; krogla ji je šla skozi prsi in zlomila hrbitenico. Med tujanjem se je vlekla naprej. Franc jo je pustil in stekel k Viljemu. To ni bil več človek, da bi prišel z leve strani, kakor je to storil prejšnji večer, je tokrat prišel z desne strani izven območja Franceve puške, toda kvečjemu deset korakov od Viljema.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Mogoče je bil medved tako prebrisani, ali pa ga je zavohal, da ni šel po navadni poti. Naredil je ovinek in namesto, da bi prišel z leve strani, kakor je to storil prejšnji večer, je tokrat prišel z desne strani izven območja Franceve puške, toda kvečjemu deset korakov od Viljema.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil. Ker proti medvedu ni pihal veter, ni zavohal sovražnika; zato je uruno nadaljeval pot proti dreveni.

Viljem se ni ganil

